

שו"ת הר צבי יו"ד סימן רכג ד"ה ובתחילה צריך

סדר הגיור של מילה ואחר כך טבילה, אם מעכב.

ובתחילה צריך לבאר בהא דאמרינן מעוברת שנתגיירה בנה אין צריך טבילה אימתי חל הגירות על העובר, אם קודם שנולד או אח"כ וניחזי מאי דקמן. הנה בהך דינא דקי"ל כר"י דאינו גר עד שימול ויטבול כדאיתא בפרק החולץ, הובא שם בנמוק"י פלוגתא דרבוותא אי סדר זה דמילה ואח"כ טבילה מעכב או לא, רמב"ן מוכיח דאינו מעכב מההיא דמעוברת בנה אין צריך טבילה ורא"ה דחה ראיתו דעובר שאני דלאו בר מילה הוא יעו"ש. והנה מתורתו של רמב"ן אנו למדין דבנה אינו גר רק עד שימול ובשעת לידה עדיין גוי הוא לכ"ד, וא"כ הרי קמן שיטת רמב"ן דמעוברת שנתגיירה אינו יורש את אמו דבשעת מילה הוא כקטן שנולד, וכן רשב"א אף דס"ל כהרא"ה דבעינן מילה ואח"כ טבילה, מתרץ דהא דקאמר בנה א"צ טבילה, בנה לאו דוקא אלא בתה ומבואר דבבן גם הטבילה אינה עולה לו. ולפי"ז בשעה שנולד עדיין לא היה בו גם תחילת גירות כלל, ופשוט דלדידהווי קטן שנולד ואינו יורש את אמו כלל, וכדקי"ל גוי יורש את אביו (וה"ה אמו) דגם גוי יש לו יחס ומתייחס אחר אביו, ומ"מ משעה שנתגיירה נפסק היחס שהיה לו עד שעת גירות. ואף עובר זה כן, משעה שנתגייר לא חשוב תו כאילו הולד מאמו.